

**Berättelse om hwad sig tilldrog då
poeten-i-sitt-hus firade sitt 2:dra
bröl...**

1700-1829 81 Ce Br. 1825

BERÄTTELSE

V. A. S.

Polen.

(1825)

1825

1700-1829

Polen
1825

B e r ä t t e l s e

om hwad sig tilldrog

då

Poeten = i = sitt = hus

N. Holmlund

firade sitt 2:dra Bröllopp;

uppsatt på rim.

Herr Gunnar lade af kappan den grå,
Och krusade lockarne sina;
Det war icke tid mer så sorgeliga gå,
Han sökte de Tårnor så fina.

Så kläder han sig uti sammet och guld,
Han hade ju mycket till bästa;
Af kärlek hans hjerta war packad så full,
Han aktar stolt Signild att fästa.

Han kringtågar nejden med ridderligt mod,
Att söka sin brud bland de rika;
Men ack! bland dem alla, war ingen så god
Och wille för honom ge wifa.

Förtretad han sitter på gångaren opp
Och spänner i sin wåg öfwer floden,
Till fänadens land uti dunder-galopp,
Der skulle hans lycka bli mogen.

Men när han kom fram, fanns betjening ej der,
Som kunde undsfåga hans fåle —
Der fanns ej ett grässtrå, blott nöd och besvär —
Nu åter ett knep af hin-håle.

Men detta försök på hans manliga själ
Ej något förändrade saken —
Han swänger sig opp på sin fåle — nå wäl
Han lyfter sin tårna på baken.

Och kommen tillbaka igen till sitt land,
Den sköna till hustru han fåster;
När han henne räckte sin snöhwita hand
Besjöngs han af lekman och prester.

Nu dundrar ett bröllopp i högloftets sal,
Dit kallades präktiga gäster,
Och öfwerste-presten wälsignar hans wal —
Och knöt Ahasverus wid Ester.

I forntidens gästabud lydde en lag:
Skam den som i dryckjom will swika;
Och Brudgummen gillade detta förslag
Och nu drucko alla tillika.

Nu woro de smorda med mjöd och med win,
Båd' wården och alla hans gäster.
Brud-riddare, Tårnor, och Bruden så sin
Omvalsade håstigt med prester.

Herr Gunnar, som sjelf idkat skaldskap ibland,
Och har en förtjusande tunga,
Han sände kurir till ett aflägsset land,
Att hämta kastrater som sjunga.

När lyckönskings-skålar förenas med sång,
Skall lyckan förbindas wid huset;
Men det gick ej särdeles bra denna gång,
San lurar ibland bakom ljustet.

Herr Gunnar för hade en flicka så huld,
Den han (det väktade) försmådde,
Hon hade ej pengar, ej silfwer, ej guld,
Men hon litet trolla försmådde.

Hon swor honom hämnd, hon har ock hållit ord,
Ty för än man wiste af ordet —

I gengäfwio fångarne öfwer hans bord
Allt det som de njutit af bordet.

Ja, så ägna Sångare Brudgummen lön
För det han så hymnigt fyllt glaset.
De ansträngde lungorne, — sången war stön,
Men rustigt blef Ester-kalaset.

Herr Gunnar tillfreds med den lossång han fått,
De sångares swaghet förglömde —
Och det gjorde han utaf Skon samhet blott,
Att han dem ej brottfliga dömde.

O! lefwe det älskande paret i ro
Och frodas i glädje och gamman,
Med många små plantor hon öfke hans bo
Och han — blifwe tacksam mot Amman.

Sal wid ett Slagtfält.

Här ligga de Hjeltar slagne; märklige ord, betydande ord, härliga ord, ord, ord, ja ord, som wi böra noga estertänka, estersinna, betrakta och öfwerwäga, som wi aldrig nog, aldrig nog, kunna nogsamnt wärdera. Här, kåraste wänner, äro de hjeltar slagne — der står: här äro de hjeltar slagne, här och intet der — märkligt, här och intet der, ty det will säga här, det är på detta stället, på detta rummet, ty här är intet der, och det är intet här, ty säger jag, här säger jag, se säger jag, här och intet der äro de hjeltar slagne; det äro de hjeltar, som slagne äro, det will säga: att de hjeltar äro slagne, slagne, ja slagne äro de hjeltar, och man hafwer de hjeltar slagit — nu äro de hjeltar slagne, ty här ligga de nu, d. w. s. nu och icke då, hafwer man de hjeltar slagit. Det är en märkelig Skillnad, kåraste wänner, på nu och då, ty det som nu är skedd, är icke då skedd, och det som då är skedd, är icke nu skedd. Häraf få wi anledning att

betrakta, huru och på hwad sätt, när, hwar och af hwem de Hjeltar äro slagne, och i följd deraf i betraktelsens första del efterse: Swem som hafwer de Hjeltar slagit, och i betraktelsens andra del: Genom hwem de Hjeltar slagne äro. Uti betraktelsens tredje del: Swilken som slagit de Hjeltar och ändteligen i betraktelsens fjerde del: Genom hwilken dessa Hjeltar äro wordne slagne.

I betraktelsens första del hafwa wi utlofwat att uppgifwa och förklara: Swem som hafwer de Hjeltar slagit — gå wi här till med vår noga uppmärksamhet, så är det ingen annan än döden den grymme — här fallas döden den grymme, efter han är grym — ja grym, ja grym är döden, ty han är grym, hwarföre man likaså wäl kan säga döden den grymme, som den grymme döden, och gör intet stor skillnad i innehållet, ty grym är han (döden nemligen) ifrån begynnelsen till ändan och från ändan till begynnelsen — och — således hafwe wi forteltigen, men tydeligen fulländat betraktelsens första del.

I den andra ha wi lofwat föreställa Ger

nom hwem de Hjeltar slagne äro. Slagne äro de hjeltar, det hoppas jag nog tydligt vara i förberedelsen nogsammt wisat; men i denna delen är egenteligen att betrakta genom hwem de Hjeltar slagne äro — Genom hwem, genom hwilken annan skulle detta kunna hända, än genom döden, som alloms öde är — döden dödar alla och alla dö genom döden. Ingen skulle dö om ej döden wore, och om icke döden varit, så hade ingen dödd blifwit, som allt i vår betraktelses andra del är enfaldigt och ganska tydligt wisat.

Nu böre wi i tredje delen esterse Swilken som hafwer slagit de Hjeltar. — Hwem kan annars slå och fälla de hjeltar än den bleka döden? Blek är döden och svart är döden och således är han både svart och blek — och bleka äro nu de hjeltar och swarta sola de blifwa — ty — det är en märklig skillnad imellan hwad man är och hwad man blifwer, ty man blifwer icke alltid hwad man är, och man är icke alltid hwad man blifwer, emedan wara är icke blifwa, och blifwa är icke wara, och är således denna åtskillnaden tydlig, som jag för eder omtalat.

Men märkligt skall blifwa hwad i betrak-
telsens Fjerde del på det kortaste för eder skall
omtalas, nemligen: Genom hwilken desse
Hjeltar äro wordne slagne. En ganska
kostelig åtföljad måste man härwid göra i-
mellan de orden hafwer hast och hast haf-
wer, ty då man hafwer hast, kan man icke
säga: hast hafwer — och då man hast haf-
wer, kan man ej säga: hafwer hast. — Wi
hafwa icke hast döden och icke hafwer döden
hast of, men nu kan man säga om de Hjel-
tar, att döden dem hast hafwer, och äfwen
således med mycket fål, att dem hafwer hast
döden, genom hwilken de också äro slagne
wordne, och wi således fullgjorde på det ty-
deligaste, på det märkeligaste, på det klaraste,
på det grundrikaste och på det mest uppbyg-
geligaste hwad wi betraktadt wolat, då wi uti
öfwerwägande förestälde och betraktadt, samt
i Färläbände tagit: Här äro de Hjeltar
slagne. — Gråten derföre mine älskelige och
jemren eder med mig: Här äro de Hjeltar
slagne. Grufwen eder och klagen eder jem-
merligen — quiden — skriken — förjen och
ropen: Här äro de Hjeltar slagne — ty
— säger jag — här — säger jag — si, sä-
ger jag: här ligga de Hjeltar slagne.

Säljes i Wjdrnståhls Bokhandel wid Stortorget.

Stockholm, tryckt hos J. Hörberg, 1825.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

